RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 124.060 van 9 oktober 2003
in de zaak A. 73.908/VII-15.412.

In zake : de v.z.w. REGIONAAL ZIEKENHUIS SINT-TRUDO,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. DEMEESTER,
kantoor houdende te GENT,
Kortrijksesteenweg 535

tegen :

de RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID,
die woonplaats kiest bij
advocaten B. CAMBIER en L. CAMBIER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
J.-B. Meunierstraat 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. REGIONAAL ZIEKENHUIS SINT-TRUDO op 7 april 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de beslissing van de Rijksdienst voor sociale zekerheid, (...) die per gewone brief dd. 5.2.1997 meedeelde geen volledige ontheffing van aangerekende bijdrageopslagen en intresten te verlenen en dit wat betreft het 4de kwartaal 1992, en het 1ste kwartaal 1993";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 4 juni 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 8 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 mei 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DEMEESTER die, loco H. DEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. SMOUT die, loco advocaten B. CAMBIER en L. CAMBIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>Feitelijke gegevens</u>

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 10 maart 1993 vraagt de verzoekende partij aan de verwerende partij uitstel van betaling van de R.S.Z.-bijdrage voor het eerste kwartaal van 1993, en zulks tot 29 juni 1993.

Zij stelt dat zij bij gebrek aan tijdige betaling door de ziekenfondsen en tijdige herziening van de verpleegdagdossiers door het Ministerie van Volksgezondheid, af te rekenen heeft met een ernstig gebrek aan liquiditeiten.

1.2. Met een brief van 8 april 1993, gericht aan de verwerende partij, schrijft de verzoekende partij onder meer wat volgt :

> "Wij danken u voor het verleende uitstel m.b.t. R.S.Z.-bijdrage voor het eerste kwartaal 1993.
> Gezien de ernstige financiële moeilijkheden ten gevolge van de laattijdige herzieningen van de verpleegdagprijsdossiers door het Ministerie van Volksgezondheid, zouden wij U om vermindering van de bijdrage opslag en verwijlintresten willen verzoeken".

1.3. Met een brief van 27 augustus 1993, gericht aan de verwerende partij, schrijft de verzoekende partij onder meer wat volgt :

"Heden stelde het sociaal secretariaat ons op de hoogte van een aanrekening van boeten en intresten m.b.t. het eerste kwartaal 1993 voor een bedrag van 4.600.000 F.

Op 10 maart 1993 dienden wij een aanvraag tot uitstel RSZ-bijdrage voor het eerste kwartaal 1993 in (...). Op 24 maart 1993 ontvingen wij uw antwoord waarin meegedeeld werd dat de bijdrage eerste kwartaal 1993 diende betaald te worden vóór 29 juni 1993, vermeerderd met een bijdrageopslag van 10% en 8% verwijlintrest.

Op 8 april 1993 dienden wij een aanvraag tot vermindering der sancties wegens dringende billijkheidsredenen in (...).

Onze tijdelijke financiële problemen waren te wijten aan enerzijds de herzieningsachterstand van het Ministerie van Volksgezondheid en anderzijds het grote openstaand saldo vorderingen mutualiteiten. (...)

Wij verwachten dan ook na ontvangst van de betalingen door de verzekeringsinstellingen van de facturen vanaf april, een verbetering van onze liquiditeitstoestand.

Deze verbetering blijkt reeds uit het feit dat de R.S.Z.-bijdrage m.b.t. het tweede kwartaal 1993 en het voorschot m.b.t. juli 1993 wel tijdig betaald werden.

Vandaar dat wij U, gezien onze situatie, die volledig te wijten is aan grote schuldvorderingen ten opzichte van het Rijk, annulatie van de boete van 4.600.000 F. vragen. Graag zouden wij een onderhoud met U krijgen, waarin wij onze toestand mondeling toelichten.

Daarnaast hebben wij ook een boete opgelopen wegens laattijdige betaling van 3 werkdagen van de bijdrage m.b.t. het vierde kwartaal 1992. Op deze boete werd door uw diensten een vermindering van 50% verleend. Teneinde het dossier niet te blokkeren zullen wij het saldo, zijnde 988.445 F. betalen.

Maar ook hierover hadden wij graag tijdens het onderhoud met U gesproken, teneinde een volledige kwijtschelding te bekomen.

(...)".

1.4. Met een brief van 5 februari 1997 wordt de bestreden beslissing aan de verzoekende partij meegedeeld.

Zij luidt als volgt :

"Betreft : uw verzoek om ontheffing van aangerekende bijdrageopslagen en intresten voor het vierde kwartaal 1992 en het eerste kwartaal 1993

Geachte Heren,

Ingevolge uw verzoek deel ik u mede dat het Beheerscomité van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid de aanvraag tot volledige vrijstelling van de bijdrageopslagen en intresten tijdens zijn zitting van 22.11.1996 heeft onderzocht.

Het Beheerscomité meent dat noch het bestaan van onbetaalde schuldvorderingen op het Ministerie van Volksgezondheid wegens de niet-tijdige aanpassing van de ligdagprijs, noch de niet-tijdige ontvangst van de financiële tussenkomsten vanwege de ziekenfondsen als dwingende billijkheidsredenen kunnen worden beschouwd aangezien de oorzaken ervan in het financieringssysteem van de ziekenhuizen liggen en dat, alhoewel alle ziekenhuizen aan hetzelfde systeem deelnemen, slechts een minderheid een verzoek om vrijstelling

indiende op grond van de financieringsmoeilijkheden. Derhalve kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 55, § 3, 2° van het koninklijk besluit van 28 november 1969.

Ingeval u meent dat de met dit schrijven meegedeelde beslissing een onjuiste toepassing van de hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen zou inhouden, kan een beroep tot nietigverklaring worden aangetekend bij de Raad van State. Het verzoek tot nietigverklaring moet in voorkomend geval aangetekend worden verstuurd aan de Raad van State, Wetenschapsstraat 33 te 1040 BRUSSEL, binnen 60 dagen na deze kennisgeving";

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat "verzoekster dient aan te tonen dat de lijst van haar leden werd neergelegd op de Griffie van de Rechtbank van Eerste Aanleg en werd geactualiseerd"; dat de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat aan die verplichting wel is voldaan;

Overwegende dat de verwerende partij met deze stelling niet poneert dat is gebleken dat de neerlegging van de ledenlijst en de aanvulling ervan niet heeft plaatsgehad, en aldus in haar memorie van antwoord geen gemotiveerde exceptie opwerpt; dat zij, nadat de auditeur-verslaggever tot de verwerping van de "exceptie" besloot, in haar laatste memorie niet meer terugkomt op die "exceptie"; dat de opwerping van de verwerende partij dan ook niet tot de niet ontvankelijkheid van de vordering kan leiden;

3. Gegrondheid van het beroep

3.1.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij haar eerste middel als volgt ontwikkelt :

"De toestand is de volgende :

- op 27.8.1993 werd door verzoekende partij aanvraag gedaan bij de Voorzitter van het Beheerscomité van tegenpartij en waarbij om volledige ontheffing van aangerekende bijdrageopslagen en intresten werd verzocht voor de genoemde kwartalen en dit op basis van uitzonderlijke omstandigheden zoals voorzien in artikel 55 § 2 van het KB van 28.11.1969;
- bij brief dd. 5.2.1997 wordt de vrijstelling geweigerd in toepassing van artikel 55 § 3, 2° van het gezegde koninklijk besluit nl. worden geen dwingende billijkheidsredenen aanvaard maar dit was nu juist niet het voorwerp van het verzoek.

Dit geeft als eerste middel :

- de beslissing werd niet genomen op basis van het gevraagde en er werd verkeerdelijk toepassing gemaakt van artikel 55 § 3, 2° van het KB daar waar

de aanvraag geschiedde met het oog op de toepassing van artikel 55 § 2 van het KB van 28.11.1969.

Uitwerking van het middel :

- daar waar overmacht wijst op een gebeurtenis die volledig vreemd en onafhankelijk is van de wil van de schuldenaar, de beoordeling van dwingende billijkheidsredenen stoelt op een louter rechtvaardigheidsgevoel aangezien die redenen steunen op de premisse dat het niet nakomen van de verplichtingen door de schuldenaar wel aan deze kan toegerekend worden";

3.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord repliceert :

"Eerst en vooral wil tegenpartij nogmaals verduidelijken onder welke hypotheses welke vermindering van de bijdrageopslagen en intresten kan worden gegeven (1°).

Vervolgens gaat tegenpartij na wat in huidige zaak gebeurde (2°).

1° Artikel 55 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 geeft aan de R.S.Z. de mogelijkheid de bijdrageopslagen en intresten, automatisch volgend op een laattijdige betaling van een sociale bijdrage, geheel of gedeeltelijk te verminderen of af te zien van hun toepassing.

Tegenpartij kan afzien van hun toepassing :

- wanneer de bijdrage betaald werd voor het einde van het kwartaal volgend op de dag waarop zij betrekking hebben (artikel 55, § 1);
- wanneer de werkgever aantoont dat de verplichtingen niet werden nagekomen wegens behoorlijk bewezen overmacht (artikel 55, § 1).

Tegenpartij kan ook het volgende toekennen :

- een gedeeltelijke vermindering tot 50% voor de bijdrageopslagen en tot 25% voor de verwijlintresten in geval van uitzonderlijke omstandigheden (artikel 55, § 2°.);
- een volledige vermindering van de bijdrageopslagen indien verzoekster bewijst een vaste en opeisbare schuldvordering te hebben t.o.v. een openbare overheid (artikel 55, § 3, 1°);
- een volledige vermindering wanneer het beheerscomité aanvaardt dat een vermindering bij wijze van uitzondering verantwoord is wegens dwingende billijkheidsredenen of dringende redenen van nationaal of gewestelijk economisch belang (artikel 55, § 3, 2°).

2° In huidige zaak vroeg verzoekster op 8 april 1993 een vermindering van de bijdrageopslagen en de intresten. Op 27 augustus 1993 wordt dit verzoek herhaald.

De kritiek die verzoekster uit raakt kant noch wal. In de brieven waar verzoekster om een vermindering vraagt, is nooit sprake over uitzonderlijke omstandigheden of artikel 55, § 2 van het K.B. van 28/11/1969.

Overmacht is nooit in deze zaak behandeld geweest, waardoor tegenpartij zich afvraagt waarom verzoekster dit ter sprake brengt. Artikel 55, § 2 of § 3 behandelt in het geheel niet het geval van overmacht.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster de verschillende verminderingsgronden door elkaar haalt";

3.1.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord betoogt :

"De zogezegde aangewreven verwarring in het gebruik van de terminologie geldt juist eveneens voor tegenpartij en terzake wordt verwezen naar het verzoekschrift.

Zoals het even duidelijk is dat het niet-tijdig ontvangen van de subsidies overmacht was en geen uitzonderlijke omstandigheid (in de zin van de wet).

Tegenpartij kan ook niet loochenen dat zelfs in haar eigen redenering alle motivering mank loopt en niet in de minste mate de toestand van verzoekster beoogt maar zich beperkt tot het verwijzen naar andere ziekenhuizen.

In dat verband dient aangestipt dat de verpleegdagprijs 1989 slechts definitief betekend werd op 01 12 93 en deze extra betaalmiddelen slechts werden uitgekeerd begin mei 1994.

Overigens werden de R.S.Z.-bijdragen voor het 4de kwartaal 1993 vereffend binnen de week na ontvangst van de bedragen van de ziekenfondsen die weliswaar geen overheidsinstellingen zijn maar instellingen belast dan toch met het waarnemen van een openbare dienst op basis van overheidsgelden.

Het komt tamelijk hypocriet over vanwege tegenpartij te doen alsof de betalingsmoeilijkheden onbekend waren vooral omdat de betwisting zich situeert in de periode waarin de ziekenfondsen in opspraak kwamen";

3.1.1.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie in essentie doet gelden dat de "slordige en onduidelijke formuleringen" van de verzoekende partij deze niet tot voordeel mogen strekken;

3.1.2.1. Overwegende dat artikel 55 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders ten tijde van de bestreden beslissing als volgt luidde :

"Art. 55. § 1. De Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid mag, onder de voorwaarden bepaald door zijn beheerscomité, en goedgekeurd door de Minister van Sociale Voorzorg, afzien van de toepassing van de bijdrageopslagen en de verwijlintresten, bedoeld bij artikel 54, eerste lid, wanneer de bijdragen betaald werden vóór het einde van het kwartaal volgend op dat waarop zij betrekking hebben.

Onder dezelfde voorwaarden kan hij afzien van de toepassing van de vergoeding, bedoeld bij artikel 54, tweede lid, wanneer de kwartaalaangifte en haar bijlagen ingediend werden vóór het einde van het kwartaal volgend op dat waarop ze betrekking hebben.

Hij mag afzien van de betaling van de burgerlijke sancties, bedoeld bij de voorgaande leden, wanneer de werkgever aantoont dat hij, wegens behoorlijk bewezen overmacht, onmogelijk zijn verplichtingen heeft kunnen nakomen binnen de gestelde termijnen.

§ 2. Wanneer de werkgever het bewijs levert dat de niet-betaling van de bijdragen binnen de reglementaire termijnen aan uitzonderlijke omstandigheden is toe te schrijven, kan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid het bedrag van de bijdrageopslagen met ten hoogste 50 pct. en het bedrag van de nog verschuldigde verwijlintresten met ten hoogte 25 pct. verminderen. Dit kan hij nochtans enkel nadat de werkgever alle vervallen sociale zekerheidsbijdragen heeft betaald.

§ 3. De vermindering van het bedrag van de bijdrageopslagen met 50 pct. kan door de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid op 100 pct. worden gebracht :
1° wanneer de werkgever, ter verantwoording, het bewijs levert dat op het ogenblik dat de schuld eisbaar werd, hij een vaste en eisbare schuldvordering bezat ten opzichte van het Rijk, een provincie of provinciale openbare instelling, een gemeente, een vereniging van gemeenten, een gemeentelijke of intercommunale openbare instelling of een instelling van openbaar nut beoogd bij artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut of een maatschappij beoogd bij artikel 24 van dezelfde wet, ingevoegd bij het koninklijk besluit nr. 88 van 11 november 1967;
2° wanneer zijn beheerscomité bij een met eenparigheid van stemmen getroffen gemotiveerde beslissing, aanvaardt dat zulke vermindering, wegens dwingende billijkheidsredenen of wegens dringende redenen van nationaal of gewestelijk economisch belang, bij wijze van uitzondering, verantwoord is";

3.1.2.2. Overwegende dat een middel moet worden beoordeeld zoals het ontwikkeld is in het verzoekschrift; dat het de Raad van State niet toekomt het middel te formuleren in de plaats van de verzoekende partij; dat het middel niet op ontvankelijke wijze in latere procedurestukken kan gestoeld worden op nieuwe argumenten die de openbare orde niet raken, en die konden ontwikkeld worden in het inleidend verzoekschrift;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar middel in het verzoekschrift steunt op haar brief van 27 augustus 1993 waarin zij om volledige ontheffing van aangerekende bijdrageopslagen en intresten zou hebben verzocht "voor de genoemde kwartalen en dit op basis van uitzonderlijke omstandigheden zoals voorzien in artikel 55, § 2, van het KB van 28.11.69"; dat zij hieruit afleidt dat de bestreden beslissing niet antwoordt op het voorwerp van het verzoek; dat zij daaruit afleidt dat "de beslissing (...) niet genomen (werd) op basis van het gevraagde en er (...) verkeerdelijk toepassing gemaakt (werd) van artikel 55 § 3, 2°, (...) daar waar de aanvraag geschiedde met het oog op de toepassing van artikel 55, § 2, van het KB van 28.11.69"; dat vervolgens in de "uitwerking" van het middel wordt verwezen naar "overmacht";

Overwegende dat de verzoekende partij in haar brief van 27 augustus 1993 geen ontheffing heeft gevraagd op basis van uitzonderlijke omstandigheden, maar wel verwees naar haar brief van 8 april 1993 waarin zij "een aanvraag tot vermindering der sancties wegens dwingende billijkheidsredenen" indiende; dat de bestreden beslissing o.m. stelt dat in casu geen dwingende billijkheidsredenen voorhanden zijn; dat de dwingende billijkheidsredenen dus wel het voorwerp van het verzoek waren; dat het middel aldus feitelijke grondslag mist; dat

in het licht van het voorgaande de verwijzing naar het begrip "overmacht" in de "uitwerking" van het middel helemaal onbegrijpelijk is; dat het middel bijgevolg wordt verworpen;

3.2.1.1. Overwegende dat het tweede middel ten subsidiaire titel wordt aangevoerd en als volgt is geformuleerd :

> "Overigens en dit reeds dan ten subsidiaire titel (2de middel) is de motivering zelfs in het kader van de dwingende billijkheidsredenen totaal onvoldoende en beperkt tot een formule die in geen enkele mate beantwoordt aan de ingeroepen motieven bij het verzoek.
>
> Inderdaad stelt de beslissing dat de oorzaak van de niet-tijdige betaling ligt in het financieringssysteem van de ziekenhuizen wat dus naar het inzien van verzoekster meteen bewijst dat haar terzake geen enkele schuld treft;
> en
> 'andere ziekenhuizen konden wel tot betaling overgaan niettegenstaande zij hetzelfde financieringssysteem kennen'.
>
> Naar het inzien van verzoekster bewijst deze beschouwing niets in verband met de aangehaalde problematiek van overmacht en is het antwoord in ieder geval niet gericht op de specifieke toestand van verzoekende partij zoals uiteengezet in de aanvraag tot ontheffing.
>
> In die redenering zouden dwingende billijkheidsredenen (want het is op die basis dat geoordeeld werd) enkel en alleen kunnen aanwezig zijn wanneer alle hospitalen een aanvraag tot vrijstelling zouden indienen ...
>
> Overigens kunnen de motieven waardoor bepaalde ziekenhuizen kapitaal-krachtiger zijn om tekorten -althans momenteel- op te vangen gans verschillend zijn : bepaalde ziekenhuizen kunnen inderdaad dank zij bepaalde omstandigheden een reserve hebben aangelegd en andere bv. worden nog extern gesteund door de religieuze congregatie ook al zijn die niet meer onmiddellijk betrokken.
>
> In ieder geval is het type-antwoord dat blijkbaar naar alle ziekenhuizen werd gestuurd in geen enkele mate een gemotiveerd antwoord op de elementen die door verzoekster werden aangehaald bij de Administratie, nl. dat de grote achterstand in de betalingen te dien tijde te wijten waren aan de grote achter-stand van de terugbetalingen door het RIZIV en de zeer laattijdige aanpassing van de ligdagprijzen (dat kon zelfs jaren verschil geven van het ene ziekenhuis naar het andere) of met andere woorden niet aan verzoekster toerekenbare omstandigheden die ontegenzeglijk overmacht uitmaken";

3.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hier in haar memorie van antwoord op repliceert :

> "1° In haar verzoek van 8 april 1993 haalt verzoekster als reden voor een vrijstelling van de bijdrageopslagen en intresten aan de fluctuerende betalingen door de mutualiteiten aan verzoekster. Tegenpartij antwoordt hierop dat dit niet als dwingende billijkheidsreden kan worden weerhouden daar de oorzaak voor de niet tijdige betaling ligt in het financieringssysteem van de ziekenhuizen. Verder verwijst tegenpartij naar het feit dat slechts weinige instellingen dit inroepen om hun betalingsachterstand te verrechtvaardigen.
>
> Een afdoende motivering vereist dat de rechtsonderhorige inzicht krijgt in de redenen van een beslissing. In casu worden expliciet deze redenen weergegeven. Het feit dat deze dezelfde zijn voor alle ziekenhuizen die op dezelfde basis een

vermindering vroegen, betekent niet dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van een formele motivering. Het afdoende karakter van de motivering volgt uit de uiteenzetting in het volgende punt.
2° Tegenpartij verwijst naar het arrest SPERMALIE van de Raad van State dat als dwingende billijkheidsredenen beschouwt redenen 'die gegrond zijn op de premisse dat het niet-nakomen van de verplichting wel aan de schuldenaar kan toegerekend worden, doch dat de rechtvaardigheid gebiedt hem de schuld niet aan te rekenen' (R.v.St., nr. 35.062, 7 juni 1990). In huidige zaak wordt duidelijk een reden ingeroepen die de schuld voor de niet-betaling niet bij de schuldenaar legt. Verzoekster verwees naar het financieringssysteem dat loopt via de mutualiteiten. De motivering 'aangezien de oorzaken ervan in het financieringssysteem van de ziekenhuizen liggen' moet in dat licht gelezen worden.
Rekening houdend met de rechtspraak van de Raad van State heeft tegenpartij een juiste beslissing genomen.
3° De zinsnede in de betreden beslissing 'ander ziekenhuizen konden wel tot betalen overgaan niettegenstaande zij hetzelfde financieringssysteem kennen' betekent niet dat 'dwingende billijkheidsredenen ... enkel en alleen kunnen aanwezig zijn wanneer alle hospitalen een aanvraag tot vrijstelling zouden indienen' zoals verzoekster beweert (verzoekschrift tot nietigverklaring, blz 2).
Tegenpartij stelt enkel in vraag of het financieringssysteem wel oorzaak is van de laattijdige betaling, vanwege verzoekster. Blijkbaar zou dit slechts gelden voor een kleine minderheid van de ziekenhuizen.
4° Ten slotte moet benadrukt worden dat het Beheerscomité helemaal geen uitspraak deed over het begrip 'overmacht', zoals verzoekster blijkt te insinueren";

3.2.1.3. Overwegende dat hetgeen hierboven, bij de bespreking van het eerste middel, werd geciteerd uit de memorie van wederantwoord ook betrekking heeft op het tweede middel;

3.2.1.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie doet gelden dat de bestreden beslissing afdoende antwoordt op wat de verzoekende partij had aangevoerd, en dat zij geen bijkomende motivatie diende te verschaffen; dat zij stelt dat terecht werd geoordeeld dat vermits een reden wordt ingeroepen die de schuld voor de niet betaling niet bij de schuldenaar legt, geen sprake kan zijn van dwingende billijkheidsredenen;

3.2.2. Overwegende dat het middel in eerste instantie aanvoert dat de overwegingen van de bestreden beslissing dat de oorzaak van de laattijdige betaling ligt in het financieringssysteem van de ziekenhuizen en dat andere ziekenhuizen wel tot betaling konden overgaan niettegenstaande zij hetzelfde financieringssysteem kennen, niets bewijzen "in verband met de aangehaalde problematiek van overmacht"; dat dit onderdeel van het middel evenwel niet opgaat, omdat, zoals gebleken is bij de bespreking van het eerste middel, de verzoekende partij zich in haar aanvraag niet op overmacht heeft beroepen;

Overwegende dat het feit dat dezelfde motivering werd gebruikt voor soortgelijke aanvragen van andere ziekenhuizen, op zichzelf niet impliceert dat die motivering niet afdoende zou zijn; dat, in tegenstelling tot de toepassing van het geval van overmacht, een dwingende billijkheidsreden slechts toegepast wordt wanneer de aanvrager schuld heeft aan de niet tijdige betaling van de bijdragen, of wanneer deze zich niet op overmacht steunt; dat derhalve de "specifieke toestand van verzoekende partij", en meer in het bijzonder de financiële situatie, niet van belang is, en dat t.a.v. meerdere soortgelijke schuldenaars, bijvoorbeeld ziekenhuizen, dienaangaande een zelfde houding kan worden aangenomen; dat het feit dat de grote achterstand in de betalingen te wijten was aan de grote achterstand van de terugbetalingen door het RIZIV en de zeer laattijdige aanpassing van de ligdagprijzen dus wel van belang is voor het al dan niet aanvaarden van overmacht, doch geen uitstaans heeft met het begrip dwingende billijkheidsredenen; dat hier herhaald dient te worden dat de verzoekende partij zich in de aanvraag die geleid heeft tot de bestreden beslissing niet heeft beroepen op overmacht; dat het middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**